

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Illustrerad Nyaste
SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 14. Utkommer hvarje Söndag. Göteborg den 4 April 1858. Pris för år: 6 R:dr 32 sk. B:co. XII årgången

Hästmästaren John Rarey.

Hästmästaren Rarey.

Rörande denne i sitt fack utmärkte man innehåller franska tidningen "L'illustration" nyligen en längre artikel, ur hvilken vi meddela följande:

"Vi ha varit närvarande vid de prof, herr John Rarey aflagt, för att visa resultaterna af sin metod att tämja okynniga hästar, och vi tveka icke att erkänna, det vi med verk-

lig beundran åsett de lika hastiga som utomordentliga resultaterna af detta system, som på några ögonblick kan helt och hållet förvandla den mest oregerlige häst och göra den så spak och lätt handterlig som det mest underdåniga djur.

Ett dylikt faktum, hvilket står i så uppenbar strid med de iakttagelser man hittills gjort, får naturligtvis lätt utseende af ett un-

derverk, och det har derföre ej heller varit utan att de, som blifvit slagne af förvåning, velat söka orsaken i något visst mystiskt inflytande eller allraminst i en kunskapgrundad på en särskild färdighet i handgreppen.

Man har i anledning häraf erinrat sig de mest ryktbara exempel i samma väg

Irländaren James Sullivan, kallad "Tjusa-

ren," må då först nämnas. Denne hästtämjares makt öfver de allravildaste lynnen har bland lättroget folk satt i omlopp de mest orimliga historier, hvilka urartat ända till vidskepelse.

Den hemlighetsfullhet, hvarmed han dolde sin konst, har mycket bidragit till att väcka en tro på magiska hjälpmedel. Man har aldrig kommit underfund med hemligheten hos denna ovanliga förmåga, hvilken nästan vid första anblicken kufvade de mest obändiga hästar.

Sullivan har dött, utan att ha yppat sin hemlighetsfulla konst. Hans son, som efterträdde honom i yrket, har icke haft samma framgång som fadren, vare sig att han ej helt och hållet känt dennes hemlighet, eller att han saknat de egenskaper, som hufvudsakligen varit nödvändiga för att kunna tillämpa densamma.

Man bör äfven nämna ännu en ryktbar hästtämjare från Yorkshire, hvilken någon tid täflade med Sullivan i anseende, under namnet "Jumper" (Hopparen), äfvensom en Irländare, vid namn O'Hara, hvars utmärkta skicklighet åstadkommit så öfverraskande förvandlingar, att man förmenat det han ärft Sullivans öfvernaturliga förmåga.

Denne hade dock för ingen del ärft den sistnämndes försigtighet och tystlåtenhet. Vid ett tillfälle, då han var under rusets inflytelse, förklarade han att han blef herre öfver djuret, genom att gifva det ett starkt bett antingen i örat eller läppen.

Vid sidan af dessa namn, hvilka vunnit

en verklig ryktbarhet, kan man äfven påminna sig namnen på några andra hästtämjare, hvilka gjort sig kända genom en lyckad praktik.

För ungefär tio år sedan föll en sådan man på den spekulationen att uppköpa alla hästar, som fått namn för att vara oefterrättliga; och efter att några dagar ha på ett särskildt sätt behandlat dessa, sålde han dem åter helt och hållet förbättrade och gjorde genom detta slags handel goda affärer.

Man fick slutligen veta denne skicklige hästkarls hemlighet. Den bestod helt enkelt i användandet af ett ridspö med bly i ändan, med hvilket han gaf djuret ett hårdt slag i nacken, så ofta det visade sitt okynne. Efter denna stränga behandling använde han den största mildhet, hvilken slutligen gjorde kreaturet tamt.

Andra hästtämjare ha använt söfvan- de medel, åderlätningar och svält; men utom det att alla dessa olika medel aldrig åstadkommit annat än temporära verkningar, äro de skadliga för hästens helsa, och af detta skäl bör den, som har minsta känsla af mensklighet, rentaf förkasta dem.

Af samma skäl bör man äfven, ogilla den metod, som nyss blifvit bekantgjord af en viss herr King, som i Londön gjort sig känd genom förevisningen af en dresserad häst. Hemligheten i dennes konst ligger nemligen deruti, att han hårdt trycker på en nerv i hästens mun, som kallas susceptibilitetsnerven.

Slutligen böra vi också yttra ett ord om herr Ellis' från Cambridge metod, hvars erfarenhetsrön åstadkommit några goda resultat. Dennes system är en efterhärming af den metod, som Amerikas Indianer följa.

Den outtröttlige resanden herr Catlin, hvilken vi ha att tacka för de värderikaste upplysningar om den amerikanska kontinentens urinånare, är den förste, som omtalat den metod, Indianerna använda, för att tämja hästen.

När Indianen med sin snara (lazzo) fångat en vild häst och derefter tjudrat dennes framben, håller han ena handen för ett af hästens ögon och vänder med den andra hufvudet så, att han kan blåsa honom i näsborrarna. Detta inandande är icke blott en lindring för djuret, utan synes äfven uppväcka en angenäm känsla, hvilken afhåller hästen från allt motstånd och gör honom fullkomligt läraaktig.

Det är detta så enkla medel, som Ellis begagnat med en framgång, som till en början åstadkommit den öfvertygelsen, att någon verksammare metod för hästares dresserande ej finnes.

Man inser emellertid det bristfälliga i de olika metoder, vi här anført, äfvensom i de resultat, hvars orsaker vi ej kunnat uppgifva. Den korta varaktigheten af de observerade resultaten bevisar i allmänhet, att alla dessa metoder ej särdeles djupt inverkat på hästens förstånd.

Den framgång man derigenom tror sig ha vunnit, upphör nästan, alltid med den

ANDREA.

Fragment ur en ryktbar mans lif.

AF L. Dubois.

(Forts. fr. N:o 43.)

enniskor! — fortfor hon derefter i bedjande ton. — Menniskor, hafven förbarmande! Han är min ende son, mitt enda barn! — Han ville ju bara uppsöka sergent Andrea, han ville ju själf blifva soldat, — o, vänden om! vänden om!

Soldaterna marscherade, utan att akta derpå, vidare och gingo, hvisslande på en fältvisa, mot afrättsplatsen.

Allteftersom de kommo denna närmare tiltog den förtviflade modrens själsångest. Hon såg redan på afstånd den sandhög, på hvilken hennes son skulle dö.

Då ryckte hon geväret från en af soldaterna, ställde sig midt i vägen och hotade att med bajonetten genomborra dem som gingo närmast, om man icke ville frigifva hennes son. Men hon blef åter afväpnad och knuffad åt sidan.

Täget anlände till afrättsplatsen. Den olycklige knähöjde, soldaterna lade an och officeren höjde sin näsduk till ett tecken att man skulle skjuta.

Just i detta ögonblick sprängde en general fram.

— Halt! — kommanderade han; men försent; ty nästan samtidigt med detta rop aflössades skotten, och den olycklige ynglingen sjönk, träffad af tolf kulor, ned på sandhögen.

— Hvem har befallt denna exekution? — frågade generalen i sträng ton.

Befälhavande officeren steg fram och svarade.

Då varseblef generalen kvinnan, hvilken på samma gång som sonen sanslös sjunkit till jorden. Han befallde att man skulle upplyfta henne derifrån. Man återförde henne till medvetandet och förde henne derefter till generalen.

— Hvem är du? — frågade generalen.

— Jag är moder till Andrea, — svarade den olyckliga med bruten röst — det var min son, som ni skjutit. — O himmel! — utropade hon och nedsjönk åter sanslös.

När man med stor möda lyckats få henne till sans igen, frågade generalen vidare:

— Hvarför var din son en spion?

— Herre! — svarade hon med matt röst — min son var ingen spion, min son var oskyldig. Jag är en enka från Monzi. Fienden har förstört vår egendom och elaka grannar bedragit oss. Min man har blifvit död af fienden — och jag har måst tigga med min son. I går fick jag höra att sergent Andrea var i franska lägeret och skickade då min son hitöfver, för att uppsöka

behagliga känslor eller det tvång, som åstadkommit densamma. Den ursprungliga karakteren visar sig vanligen nästan straxt efter sedan man slutat med de förlidande experimenter, dem man ansett afgjordt säkra.

Har väl John Rareys metod någon likhet med någon af dem vi här ofvanför omtalat? Man kunde känna sig frestad att tro detta, om man icke egde de säkraste intyg öfver motsatsen.

Herr Rarey har, innan han praktiserat sitt system i Frankrike, dermed anställt försök i London, och general-majoren, sir Richard Airey, lord Alfred Paget och öfverste Hood, för hvilka den amerikanske hästtämjaren yppat sin hemlighet, hafva derom afgifvit ett intyg, som kan anses som en fullkomlig garanti för denna metod.

Dessa respektabla domare ha förklarat, att Rareys system ej innehåller något, som icke kan tillämpas af hvilken ryttare som helst; att man dervid hvarken behöfver använda något slags apoteksvara eller någon magnetism, utan att det blott erfordras en fullständig kännedom om hästen, att det med fullkomlig säkerhet kan tillämpas äfven utan någon särdeles färdighet, samt slutligen att det kanske är det mest menliga af alla hittills kända systemer, hvarjemte det hvarken för människan eller hästen är af någon våda.

Detta omdöme har till alla delar blifvit bekräftadt genom en ej mindre bestämd förklaring af den kommitté, som af fran-

ske kejsaren blifvit tillsatt, för att taga del af Rareys experimenter i Paris.

De franske domrarna, hvilka äfvenledes blifvit invigde i den amerikanske hästtämjarens hemlighet, försäkra dessutom, att denna metod är fullkomligt rationel; och detta omdöme, som blifvit uttaladt af män, hvilka ega lika stor insigt i denna sak, lemna intet tvifvel öfrigt, att ju Rareys system är af högt värde.

Herr Rarey har lemnat talrika bevis på sin metods företräde; men af dessa vilja vi här blott omtala hans behandling af en engelsk häst, Stafford, hvilken sedan ett år tillbaka ej låtit handtera sig, oakadt man användt tillochmed alla möjliga tvångsmedel.

Sedan denne slutligen blifvit öfversänd till Paris och der i halfannan timma, fått vara ensam med Rarey, har den sednare återvänt till ridhuset och der bestigit sin elev, hvilken han styrt med ett enkelt betsel.

Hästen var numera icke lik sig, utan visade sig helt fredlig och lugn.

Hans tamhet tycktes ej ha blifvit åstadkommen hvarken genom fruktan eller tvång; han syntes snarare vara intagen af tillgifvenhet.

En så stor och så hastig förändring öfverraskade de församlade åskådarna, och denna förvåning öfvergick till verklig beundran, då ryttaren tog betset af hästen och i dennes fria tillstånd styrde honom lika lätt som den läraktigaste och bäst dresserade häst, endast med rörelser af

sin kropp eller ett tecken af handen, hvarförutan han än satte honom i fullt galopp, än hastigt höll in honom, utan att djuret visade minsta tvekan eller den ringaste otålighet.

Slutligen slog Rarey äfven på trumma på Staffords rygg, utan att detta så ovanliga uppeggande buller i allra ringaste mån åter upplifvade kreaturets häftiga lynne. För att visa, att alla oseder blifvit fullkomligt borttagna, satte Rarey sin hand och sitt ansigte intill Staffords mun, hvilken kort förut på det mest ursinniga sätt bitit ikring sig.

Detta första prof kunde ej annat än väcka den öfvertygelsen att Stafford blifvit riktigt i grunden tänd. Återförd på sin vanliga plats har han dock återfallit i sin förra vildsinthet, såsnart han kommit under sin förre skötarens behandling. Rarey har förklarat detta återfall vara föranlett af minnet af en föregående dålig skötsel.

Den ryktbare hästtämjaren har sedermera flera gånger varit tillsammans med Stafford, och denne har härefter vid en ny förevisning blifvit riden af en jockey från Tattersall samt under dennes hand visat samma medgörlighet, som då han manierades af Rarey sjelf.

Man kan nu med säkerhet påstå att detta hästskap är fullkomligt sedigt. Rarey har, utan minsta våda, kunnat spanna Stafford tillsammans med ett sto för en vagn, ehuru han aldrig förut burit sele, och har kört honom med lika lätt-

homom. Men de ha tillfångatagit min son och kallat honom spion, och — och der ligger han nu —

Vid de sista orden hämmades hennes röst, hennes ögon tillslöto sig åter, och soldaterna, som stödde henne, kunde med möda uppehålla den vacklande.

Alldeles som om han känt en försmak af en annalkande och alltmera viss fruktansvärd olycka, hade generalen blifvit gripen af en plötsligen påkommande oro.

— Huru heter du? — frågade han med låg, osäker röst?

Ännu en gång uppslog den döende sina ögon mot honom. Hon betraktade honom länge med en stirrande blick. Hennes slocknande lifsflamma uppladdrade ännu en gång, och hennes kind färgades plötsligen af en mild rodnad, lik den af en nedgående aftonsol. Hennes läppar öppnade sig och, med ett sista andedrag utstötande namnet »Andrea», sjönk hon åter till samman.

Hennes sista blick igenkände honom; men dödsengeln hade redan vidrört henne; hon förmådde ej mera fasthålla dragen, men bilden och tanken på den älskade tog hon med sig till evighetens land.

Generalen steg af hästen. Det var den franske riks-

marskalken, hertigen af Rivoli, fursten af Esslingen, Andrea Massena.

Han gick nära intill den döda och betraktade länge med sorgsen blick hennes anletsdrag. På en gång öfverdrogs då hans bruna ansigte af en fullkomlig likblekhet; munnen slöt sig krampaktigt, en ohämmad får framträngde ur hans krigaröga, och ett knappt hörbart »Camilla!» flög öfver hans läppar.

Äfven han hade igenkänt henne, och bilderna från ett i krigstumultet bortglömdt förflutet lif hade dervid åter framstått för hans af smärta omtöcknade själ.

Han knäböjde invid den döda älskarinnan, fattade hennes kalla hand, hvilken en gång sönderskurit hans bojer, och den djupaste smärta kom honom att för några ögonblick förgäta sin omgifning.

De nyss så likgiltiga soldaterna betraktade med tyst rörelse det sorgliga uppträdet.

Men Massena behöfde blott några få minuter för att återvinna sin fattning; och derefter utdelade han nödiga befallningar om likens begrafning samt återvände sedan till lägret, der de deltagande soldaterna för sina förvånade kamrater berättade att de sett marskalken gråta.

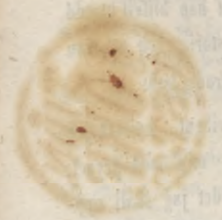
Krigets storm ryckte Massena åter bort, och under de stora tilldragelser, som följde straxt derpå, fick han väl knappast någon tid öfrigt att tänka på sitt hjertas mildare känslor.

(Slut.)

Anekdot.

Då man underrättade den franske skriftställaren *Boileau-Despreaux* derom, att han blifvit utsedd att skriva Ludvig den fjortondes historia och att han derfor skulle erhålla god betalning, yttrade han:

— När jag uppträdde som satir-skrifven, hvilket jag dock temligen väl förstod, hotade man mig med prygel; nu deremot vill man betala mig för det jag skall uppträda som historieskrifvare, hvilket jag alls icke förstår.

het som den spakaste och läraktigaste vagnshäst.

Han har, efter alla dessa försök, slutligen invid hästens öra afskjutit sex revolver-skott samt dessutom vant honom vid andra saker, som pläga uppväcka fruktan, såsom t. ex. att få en paraply uppslagen öfver hufvudet. Stafford har härvid ej visat minsta tecken till rädsla eller oro.

Detta vackra resultat talar högt till förmån för Rareys metod. Det enda, som fattas anhängarne af detta system, hvilket ej är känt mer än till sina resultat, är att få veta, huruvida dessa äfven äro varaktiga. Rarey svarar härtill helt tryggt: "Ja, i deras hand, som förstå att tillämpa min metod."

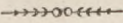
John Rarey är son till en hästtämjare inom Franklinska området i staten Ohio, och han har sjelf utöfvat samma yrke i Groveport, nära Columbus, hufvudstaden i nämnde stat.

Han är vid pass trettio år gammal och har ända från sin barndom visat ett ovanligt tycke för hästar och en sällsynt oförskräckthet då det varit fråga om att tämja sådane.

En mängd observationer har ledt honom till det system, han för närvarande följer och hvilket han redan med den största framgång tillämpat på de vilda hästarne på de stora amerikanska grässlätterna.

Rarey gör icke, såsom sina föregångare, anspråk på att blifva ansedd som en trollkarl eller att göra sin konst till en hemlig vetenskap. Han utöfvar den of-

fentligt och ger tillochmed undervisning deri.

Genève.

Genève är, såsom man vet, en befästad, skönt belägen stad vid sydvästra ändan af Genève-sjön, och på stränderna af den vid pass 74 mil långa Rhonefloden, som är segelbar från Seyssel till Marseille.

Stadens höjd öfver hafvet är omkring 550 sv. fot. Dess folkmängd uppgår till 30000 själar.

Genève, den folkrikaste och mest industriiska staden i hela Schweiz, är säte för Kantonens centralstyrelse; den eger en domkyrka, ett universitet, grundadt af Calvin år 1368; ett kollegium med sexton professorer och andra lärare, en konst- och slöjdskola, ett bibliotek, innehållande 40,000 volymer, en anseelig samling af dyrbara manuskript, en botanisk trädgård, anlagd af Condalle, år 1816, ett observatorium, ett naturhistoriskt museum sköna kyrkor för katolska, calviniska och luterska trosbekännelserna samt en synagoga. Den har också flera lärda sällskaper och välgörenhetsanstalter.

Staden sönderfaller i tvenne delar; den mindre af dessa, som är belägen på högsta flodstranden, kallas "quartier Saint Germain" och är sjelfva medelpunkten för handeln.

Midt i staden ligger den så kallade "Ön", en omtyckt promenadplats, som är prydd med en stod af Jean Jacques Rousseau samt har en vacker utsigt öfver sjön.

Ön är genom flera vackra och bekväma broar förenad med båda stränderna.

Ett särskildt vattenverk förser stadens allmänna springbrunnar med vatten ifrån Rhone.

Genèves invånare sysselsätta sig föredragsvis med förfärdigandet af fickur, speldosor, matematiska instrumenter, juvelerar-arbeten, knifvar, skjutgevär, musikaliska instrumenter, kläden och sjalar.

Urfabrikerna sysselsätta 3000 arbetare och tillverka årligen mer än 100,000 ur, de flesta af guld.

Genève har förträffliga käer utmed Rhone, en anseelig trafik på sjön samt ångbåtar, som gå till Villeneuve, Coppet, Nyon, Rolles, Ouchy och Vevey.

På städer ha egt eller sett så många märkvärdiga män födas, som Genève, Calvin, Bèze, Granmer, Lesage, Saussure, de Luc, Lefort, Casaubon, madame Staël Bonnet, Huber, Necker och Rousseau ha gifvit glans åt dess namn. John Knox uppehöll sig der en längre tid.

Genève, en af Allobrogernas ryktbaraste städer, på Cæsars tid, var under Roms välde ända intill början af femte seklet. Den blef sedermera hufvudstad i det nyare konungariket Burgund ända till år 1034 och kvarblef under de tyska kejsarnes spira till början af sextonde seklet.

Calvin införde der, år 1635, reformationen, och efter denna händelse blef Genève ansedd såsom Calvinismens hufvudsäte.

År 1798 eröfrades Genève af Frans-

Det var en lång, torr man med ett, om jag så får säga, glasbelagdt ansigte, hvilket uttryckte en enda djup, bestämd tanke. Blick och hållning voro fulla af bitande ironi.

Hans ansigte var ljusst, och då han bar den fina felbatten i hand, såg man den kala glänsande hufvudskålen, hvilken blott i nacken och vid tinningarne egde några hvita hårtofsar i behåll. Denna nästan fyrkantiga hufvudskål såg ut som om den varit uthuggen i granit.

Öfver de stora ögonen hvälde sig ett par buskiga ögonbryn. Ett par stora hvita mustacher utbredde sig öfver munnen med dess smala läppar och vackra hvita tänder.

Den något spetsiga hakan bar ett långt pippskägg »à la Henri quatre.»

Han liknade på en gång Voltaire och Don Quixote; hans anletsdrag uttryckte världsförakt och filosofi med en blandning af galenskap.

Den sällsamme mannens drägt var enkel, men af aristokratisk elegans. Han bar en brun rock, en svart halstduk, hvilken satt helt världslost kring den långa halsen,

DEN GAMLE BARONEN.

EN BERÄTTELSE

af A. SCHRADER.

I.

ällan har väl Pyrmont haft en mera glänsande säsong än år 1846. Jag räknade mig då bland de gäster, hvilka icke för att genomgå någon kur, utan blott för nöjets skull besökte den förtjusande badorten, och var derjemte så lycklig att i ostörd ro få njuta af de förströelser, som der erbjödo sig.

Spelsalongen, hvilken tvenne fransmän arrenderat och inredt med fransysk elegans, var en af de platser, der jag hvarje dag uppehöll mig några timmar; men icke för att spela, utan blott för att göra observationer.

Och hvar kan man väl också anställa intressantare betraktelser, än vid det gröna bordet, som eger en underbar dragningskraft, sällan gör någons lycka, men i allmänhet ruinerar?

En morgon besökte jag i sällskap med en vän denna salong. Klockan hade slagit tio, croupiererna, tvenne Tyskar, suto på sina platser vid det ödesdigra bordet, samtalade, rörde i guldhögarne och väntade på spelare.

Jag satt med min vän vid ett spelbord och drack chokolad. Utom oss båda och croupiererna fanns der för tillfället ingen mer i salen.

Då inträdde plötsligen en man, hvars utseende fängslade hela min uppmärksamhet. Han gick helt lugn ikring det stora spelbordet, och det såg ut, som om han gjort detta, för att rekognoscera terrängen. Vid detta tillfälle blef det mig möjligt att betrakta honom.

männerna och lydde under Napoleons spira till år 1814, då staden jemte ett mindre område blef återförenad med den Schweitziska republiken.

Genève skall inom kort vinna en ökad betydelse, sedan den nu genom en ny och till stor del redan fullbordad jernvägs anläggning kommer i direkt förbindelse med Paris å ena och Milano å andra sidan.

Jägarens sång.

(Öfversättning ur Christian Winthers "Digte.")

När drifvan efter vintren lång
Går bort, vid solens blink,
Och näktergaln med munter sång
I busken bygger, flink,
Då till min Gritlis dörr jag går
Och i ultar sakta på; —
Att då vi ha den gröna vår,
Det kan hon straxt förstå.

En växt, så rak som furans visst,
Långt hår, och foten se'n,
Så lätt som fogelns uppå qvist,
En röst, som malmens ren,
Två ögon som två svarta bär,
Och kinden röd och len, —
Om ej den flickan präktig är
Jag spørjer hvar och en.

Hvar morgon solens stråle går
Och tittar lustigt in,
Der Gritli flätar nätt sitt hår,
Och kysser hennes kind; —
Men jag är nog så slug som den;
Ty som den sjunker ned,

Går jag till säterstugan hän,
Och hon — hon vet besked.

I dalen är en plan, så nätt,
Der står en skuggig lind,
Der dansa vi omkring, så lätt
Som vårens friska vind;
Vi sjunga som vi kunna bäst,
Vi ha ett muntert sinn';
Ty glädjen som en hvardagsgäst
Hos oss går ut och in.

Med bössan på min breda rygg,
Tre fjädrar i min hatt,
Till fjelle jag stiga kan, så trygg,
Att få ett vildbråd fatt;
Och lyckas jag dervid att få
Ett byte, som förslår,
En silfver-ked och perlor små
Jag då min vän består.

I fredlig ro jag lefver här;
Till ingen hat jag bar;
Men skulle två gå mig för när
— Jag har en hand åt hvar;
Min mö, min bössa och till sist
En sång till vinets pris,
Det kan man kalla, tror jag visst,
En bit af paradiset!

Upplösning på Charaden i N:o 13:
Ö-gon-språk.

Den nya jernvägen mellan Lyon och Genève.

Enligt Bolagets för jernvägen mellan Lyon och Genève tillkännagifvande skulle en del af den nya linjen, eller den emel-

lan Seyssel och Genève, öppnas redan i Mars månad detta år, i stället för den 30 April 1859, såsom förut varit beräknadt.

Nämnda bolag har gjort till sin uppgift, att förbinda Paris, hamnarne vid Kanalen och Atlantiska hafvet med Genève, Piemont och Italien; Lyon och Marseille med Schweitz och Savoyen.

När hela den bestämda linjen blir färdig kan man göra resan från Paris till Milano, öfver Lyon och Genève, på 41 timmar med extra träng, och på 49 timmar med den vanliga trängen.

Den å nästföljande sida förekommande planchen visar oss den del af Lyon-Genève-banan, hvilken genomlöper den sköna Valserindalen.

Då jernbanan här skulle anläggas, hade man genom en del af dalen tvenne vägar att välja, — den ena, ömsom under öppen himmel, ömsom genom en tunnel, och framgående på de branta sluttningarne å Rhones högra strand, — den andre till hela sin längd underjordisk, fördjupande sig under Credo, den sista af Jurakedjans bergskullar.

Den förre af dessa vägar hade alltför starka krökningar och dito sluttningar, hvarigenom såväl större hinder uppstodo, som ock sjelfva vägens varaktighet ej kunde blifva synnerligen stor. Man föredrog derföre den andra, oaktadt denne både var längre samt fordrade en drygare kostnad och tid.

Det har behöfts tre och ett halft års arbete för att fullborda denna anläggning; men så är också den underjordiska vägen under Credo ej mindre än 6,500 alnar lång. Kostnaden för densamma har uppgått till 5,587,500 riksdaler svenskt riksmünt.

en hvit väst, fint lione, svarta benkläder och lackerade stöflor.

Med en lugn, uttryckslös blick öfversåg han bordet.
— Rouge! — ropade en matt, hes stämma.

Den länge mannen, som var den ende spelaren i salen, tog en louis'or ur fickan och kastade den likgiltigt på rödt.

— Noir! — utropade croupieren.

Spelaren kastade tvenne louis'orer på rödt.

Det kom för andra gången svart.

Den länge mannen satte fyra guldstycken på samma färg. För tredje gången ropade bankiren: »Noir!»

Spelaren kastade med nästan tragiskt lugn åtta louis-dorer på rödt.

— Rouge! — ropade den andre. Spelaren hade vunnit. Helt likgiltigt strök han till sig guld, stoppade det i sin ficka, gick ifrån bordet, tände sin cigarr och lemnade salen.

Min vän och jag sågo förvånade på hvarandra. Herrar och damer visade sig nu och spelet blef lifligt. För mig hade scenen, efter den länge mannens försvinnande, ej vidare något intresse; jag påminde mig honom med det

slags grubbleri, som börjar med en vanlig fråga och fördjupar sig i en värld, full af tankar.

Vi lemnade salen och gingo af och an på promenadplatserna. Vårt samtal vände sig kring spelaren. Vi hoppades att möta honom; men förgäfvades. Dagen förgick; på aftenen besökte vi de mest omtyckta platserna — vår man var ingenstädes till linnandes.

Med en svag förhoppning besökte jag nästa morgon ensam spelsalen och intog der min vanliga plats.

Tre eller fyra personer stodo der ikring spelbordet, och plötsligen blef min Don Quixote eller Voltaire åter synlig.

Han gick, alldeles som dagen förut, ikring bordet, steg derefter fram till det och började spela med ett guldstycke.

Han hade i dag valt »Noir;» men lyckan tycktes ej vara honom bevågen på denna färg, och det blef fem eller sex gånger »rouge». Man kunde dock ej se en enda minförändring i hans ansigte; munnen förblef orörlig och ögat utan eld och glans. Helt lugn fördubblade han efter hvarje förlust sin insats, och det förekom mig som om hans blick varit öfverdragen af en sådan tåt slöja,

under hvilken en stark själ döljer djupa sinnesrörelser samt det noggrannaste beräkande af menniskor, ting och händelser. Hans tunga ögonlocks långsamma rörelser hade för mig något gripande, likasom scenen i ett skådespel.

— Noir! — ropade äntligen croupieren.

Den länge spelaren strök till sig ett helt berg af guld, hvilket uppstått genom de ständigt fördubblade insatserna och utbetalningen af vinsten.

Alldeles som under gårdagen aflägsnade han sig äfven nu efter första vinsten. Jag kunde ej följa honom, utan att väcka alla de personers uppmärksamhet, som förvånade sågo efter honom.

Tredje dagen var han den förste vid spelets början. Han kastade ett guldstycke på rödt och vann. Croupieren betalade ett guldstycke; spelaren mottog det och aflägsnade sig.

(Forts.)

En del af den nya jernvägen mellan Lyon och Genève.

Härmed följer Romanbihanget: "Syskonen," pag. 33—40.

Nästa No utgifves Söndagen den 11 April.

C. PETERSENS OFFICIN 1856.